

CARTA AL MEU AVI

Estimat avi:

Des que has mort no he pogut parar de pensar en el significat de la vida i de la mort i d'allò que les persones en pensen. Ja que no paraves de dir que estimaves la meua manera d'escriure i el que transmetia amb les meues escriptures i reflexions, et dedique aquesta carta amb tots els meus pensaments sobre elles i com l'ésser humà es comporta davant d'aquestes situacions. Aquest tema d'alguna manera et fascinava així que aqueixa és una altra de les raons per les quals escric aquesta carta.

Espere que des d'algun lloc pugues llegir aquestes paraules que he escrit per a tu, sé que t'encantarien.

"Una és odiada i repudiada, l'altra, és estimada per tots. Una és solitària, trista, freda. L'altra és alegre, càlida, amorosa.

Les persones pensen que elles són completament oposades, que una és el bé i l'altra el mal. No obstant això, el que la gent no comprén és que es complementen l'una amb l'altra, que sense l'existència d'una, l'altra no podria estar en aqueix món, que elles són com a ànimes bessones que no van poder, no poden i no podran separar-se mai.

En cas contrari del que la gent pensa elles s'estimen. No es repudien ni es barallen com solen fer els pols oposats, elles formen un melodiós i harmònic equilibri que fan d'aquest món un lloc millor.

"Elles són com la pluja i el sol, com el dia i la nit. Una és bella, l'altra únicament porta sofriment." diu la gent, però el que ells no saben és que ni una és tan dolenta com els dies de pluja ni la fosca nit, ni l'altra és tan bona com el sol lluent del dia. El que ells no saben és que en les dues hi ha bellesa simplement no saben apreciar-la com deurien perquè s'aferren a una com si del dolç més dolç es tractara i defugen de l'altra com si aquesta fora el fruit més amarg.

Supose que a hores d'ara ja sabreu dels qui us parle.

La vida. Ella comença, com solem dir nosaltres, amb el plor d'un nadó. Quan aquesta arriba una eufòria enorme es forma dins de nosaltres i explota fent felices a tots al nostre voltant. No obstant això la vida no únicament tracta de la felicitat, la calidesa i la bondat. La vida tracta de superar obstacles, alguns difícils, uns altres no tan difícils però al cap i a la fi, obstacles.

En cas contrari del que la majoria de la gent pensa la vida no és sempre càlida i feliç. La vida no és fàcil, aquesta pot arribar a ser freda, amarga, trista. Cert és que la vida t'atorga moments molt feliços i bonics que et fan voler viure'ls per sempre, que et fan voler paraitzar el temps i gaudir-los al màxim. Però també és cert que les persones no valoren aquests moments, que passen de llarg d'ells com si no tingueren importància i després es lamenten cridant quant de miserable que és la seua vida, se salten les parts belles de la vida simplement perquè se centren en aconseguir una realitat que no és i no serà real.

Però quan parle que la vida no sempre és feliç i càlida no em referisc a aqueixa visió de la gent, sinó a les parts veritablement injustes com la violència, la pobresa, els abusos, el maltractament, la discriminació... Encara que si et pares a pensar-ho totes aquestes injustícies són culpa de l'ésser humà i no de la vida en sí.

El punt de tot això és que la vida és bella, és tendra, és càlida i bondadosa però depén dels ulls que la miren i de la situació en la qual la miren. La vida et dona coses com l'amistat i l'amor però també te les lleva i això no és una cosa necessàriament dolenta ja que després d'una mala ratxa sempre vindrà una altra cosa nova i millor, després d'un amor trencat vindrà el següent i et recompondrà, després d'una amistat destrossada la vida t'oferirà tres amistats més, perquè així és la vida i d'això tracta.

Malgrat tot això hi ha gent que pensa que la vida és insignificant i que no són felices vivint en ella, pensen que aquesta és injusta, és crua, és cruel. Persones com aquestes no volen la vida, la menyspreen com la majoria sol fer amb la mort, pensen que aquesta és amarga i freda i que mai seran felices en ella, que la seua estada en la vida és com una presó en la qual cada dia, cada minut i cada segon que passa és una llarga i dolorosa tortura que els trenca l'ànima i els clivella el cor, per això recorren als braços de qui alleujarà el seu dolor i abracen a aquesta caent en el somni fosc i infinit.

La mort. Mai se sap quan començarà. Molta gent pensa que quan la vida comença aquesta també ho fa perquè mai sabràs quan arribarà. Aquesta és misteriosa, és una de les infinites coses que l'ésser humà no coneix i probablement no coneixerà.

No se sap que hi ha després d'ella, des de la meua perspectiva és per això que la repudien i la temen. S'espanten del desconegut, de no saber què passarà després d'ella, de no saber si simplement és un infinit somni fosc i dens del qual no despertaràs mai o de si és una altra vida nova, de si hi ha un cel en el qual t'esperaran els teus sers estimats o un infern en el cremaràs pels teus pecats.

No en saben absolutament res sobre ella i per això la veuen lletja i aterroritzant. No obstant això no cal témer-li a la mort, no tindria sentit fer-ho, perquè ella ha estat i serà ací sempre, perquè ella és l'únic destí que de veritat sabem que patirem tots. Quan naixem, quan la nostra vida es forma, l'única cosa que sabem que passarà és la mort, no sabem quan ni on però passarà.

Òbviament no és bonic pensar que algun dia no tornarem a veure als nostres éssers estimats i és completament normal estar espantats del que passarà, ja que tu mai et llançaries a un precipici sense saber que hi ha davall sense saber el que t'espera, però cal aprendre a bregar amb aqueixa por i fins i tot a superar-lo, cal aprendre a veure la mort com un lloc de descans etern de la vida, un lloc en el qual no sabrem què passarà després.

Per això la mort és bella també, perquè és part de la vida d'alguna forma, perquè és part del cicle vital, perquè sense ella res podria existir tal com ho coneixem, perquè sense la mort no hi hauria vida. Ella és bella i tendra, ho és tant com la vida i no és freda i solitària com la gent sol pensar.

I sí, la mort d'algú pròxim et deixa un buit enorme en el teu interior, t'entristeix pensar que mai més tornaràs a escoltar la veu d'aqueixa persona o veure-la somriure, però la mort és part de tot i de tots, és la destinació final del nostre viatge anomenat vida.

Per això hem d'aprendre a estimar-les ambdues, a veure-hi la bellesa, perquè només acceptant el nostre destí podrem realment arribar a ser feliços, perquè elles encara que es vegem oposades són pràcticament iguals, perquè elles són la raó i la fi de la nostra existència."

Després d'escriure aquestes paraules m'he sentit millor respecte a la teua mort, sé que estaries orgullós de mi per haver pogut transformar el meu dolor i pensaments en paraules.

Et trobe a faltar, espere que gaudixes del teu etern descans de la vida.

Lluna.